

Φρασεολογία που κοντοζυγώνει σε κείνη του μπάρμπα Γιώργου τῶ Μυλωνάδων.

— Τὴν ὑπὸ τοῦ λύθρου καὶ τοῦ αἵματος αἰχμῶσαν Ἑλλάδα.

Αὐθρο καὶ αἷμα δὲν εἶναι δύο διάφορα πράγματα. Τὸ λύθρο περιέχει τὸ αἷμα μαζί με σκόνη.

Ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Ἑθνικός Ὑμνος τοῦ Σολωμοῦ θὰ προκαλεῖ ἰσασί ρίγη συγκινήσεως. Αὐτὸ βέβαια προέρχεται γιατί ὁ ὕμνος αὐτός, ὡς γνωστό, δὲν εἶναι γραμμένος στὴ δημοτικὴ, ἀλλὰ στὴ... Μιστριωτικὴ διάλεκτο. Ὁ λόγος ὡστόσο εἴτανε ἔξοχος καὶ μετὸ δίκιο του ὁ ὑπουργὸς μας, πού ἴδρωσε γιὰ νὰ τὸν καταφέρει, τάρπαξε τὰ βασιλικά συχαίρια.

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑΡΗΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΨΥΧΑΡΟΦΑΓΟΣ

Φίλε «Νουμά»,

Ὁ κ. Ξενόπουλος γραφώντας στὴς «Ἀθῆναι» τῆς περασμένης Κυριακῆς γιὰ τὸν Κόντο, ἀφοῦ πρῶτα μᾶς βεβαιώνει πὺς ἀρχίνασε νὰ γράφει—καὶ μπράβο του!—τὴ δημοτικὴ ἀδελφὸν πρὶν ἐμφανισθῇ τὸ «Ταξίδι» τοῦ κ. Ψυχάρη, θρᾶζει ἀμέσως ὕστερα τὸ διπλωματικὸ του σταθμά καὶ τὸ καταφέρει κατὰ τοῦ Ψυχάρη καὶ τῶν ὁπαδῶν του. Δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Ψυχάρη, ἐξὸν μοναχὰ ὅταν τοὺς χρειάζεται, γιατί ξεχνάει ὁ φίλος κ. Ξενόπουλος (δὲν τὸ ξεχνάμε ὅμως καὶ μετὶς) πὺς γιὰ νὰ ρεκληματῇ τὴ «Στέλλα Βισλάντη» του μεταχειρίστηκε ποίημα τοῦ Παλαμά καὶ μουσικὴ τοῦ Καλομοίρη—ποὺ καὶ οἱ δύο αὗτοι δὲ εἶναι καὶ μετὸ παραπάνου Ψυχαριστές.

Δηγοῦνται γιὰ ἓνα Ζακυθιανὸ χαρτοπαίχτη, συμπατριώτη δηλ. τοῦ κ. Ξενόπουλου, πὺς κρατοῦσε πάντα πᾶνου τοῦ μιὰ εἰκονοῦλα τῆς Παναγίας καὶ ὅταν ἔχανε στὰ χαρτιά τὴν κρεμοδὸς ὅζω στὸ παραθύρι του νὰ βρέχεται καὶ ὅταν κέρδιζε τὴν ἔκρυβε στὴν κόρφο του μετ' ἀγάπη, λέγοντας στερεὸ τυπα:

— Μέσα, Παναγιά! Ὁζω, Παναγιά!

Ἔτσι, θαρρῶ, πὺς φέρνεται καὶ ὁ κ. Ξενόπουλος μετὸν Ψυχάρη δηλ. σὰ Ζακυθιανὸ χαρτοπαίχτη.

Δικός σου

A. M. ΜΟΙΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΚΟ ΒΔΩΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

(Ἀπὸ Πέμπτη σὲ Πέμπτη)

— Στὴς 21 τοῦ Μάη ἔγινε στὸ Ζάππειο ἡ ταχτικὴ χρονιάτικη γιορτὴ γιὰ τὴν ἑνωσὴ τῆς Ἑφτάνησος. Στὴ γιορτὴ πῆγε καὶ ὁ Βασιλεὺς μετ' ὁ Διάδοχος καὶ ἔδωκε λόγο πανηγυρικὸ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας. — Τὴν περασμένη Κυριακὴ ἐγκαινιάστηκε στὸ Βόλο ἀπὸ τὸν Διάδοχο τὸ ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο ποῦχτιτε καὶ μ' ἐξοδὰ του ὁ κ. Ἀθανασάκης. — Τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ Ναυτικοῦ παρατήρησε γιατί δὲ συμφώνησε μετ' ὁ Ὑπουργὸς στὰ ναυτικὰ νομοσχέδια ποὺ ὑποβλήθηκαν ἐντὶ Βουλῆς. Ὁ Ὑπουργὸς, καθὼς γράφουμε οἱ φημερίδες, ὑπέβαλε δικά του νομοσχέδια καὶ ὅχι κείνα ποὺ σὺνταξε τὸ Ἐπιτελεῖο—τὴν Παρασκευὴ τὸ πρωὶ ἔγινε ἐστὶν ἐκκλησιὰ τοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου ἐπίσημο μνημόσυνο γιὰ τὸν τελευταῖον Βυζαντινὸ αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον Παλαιολόγο. Τὸ μνημόσυνο τῶκαμε ἡ Δημοτικὴ ἀρχὴ Ἀθηνῶν—ἡ Γεν. Διοίκησις, ἐκοίμασε τὸ πρόγραμμα γιὰ τὰ μεγάλα γυμνάσια τοῦ στρατοῦ ποὺ θὰ γίνουν τὸ Σεπτέμβριον. — Ὅπως ἀναφέρει στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν ὁ πρέσβης μας τῆς Ἀμερικῆς κ. Κερρομηλῆς, 8928 ἑλλήνες πήγανε ἐπὶ τὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ τὸν Ἀλφάρετ τοῦ 908 ἵσκαμε τὸν περασμένο Μάρτη. Τὸ Ἀμερικ. Ὑπουργεῖο τῆς Ἑργασίας λογαριάζει πὺς οἱ ἑλλήνες μετακινῶντες ἵσκαμε τὸ τέλος τῆς χρονίᾶς θὰ πρᾶσσονε τίς 18 χιλιάδες.

Ο ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Θυμίζουμε καὶ πάλι στοὺς συντρομητές μας ὅτι γράψαμε σὲ περασμένο φύλλο γιὰ τὴν συντρομῇ. Γιὰ νὰ κρατηθῇ ὁ «Νουμάς» καὶ νὰ βγαίνει ταχτικά, καθὼς βγαίνει, πρέπει νὰ πλερώνονται ταχτικά καὶ οἱ συντρομῆς. Ἐλλίξουμε οἱ φίλοι νὰν τὸ νιώσουν ἐπιτέλους αὐτὸ καὶ νὰ μὴ μᾶς ἀναγκάσουν νὰ ξαναγράψουμε.

— Βγῆκε τὸ πρῶτο τεῦχος τοῦ πρώτου τομοῦ τοῦ «Δελτίου» τῆς Ἑλληνικῆς Λογογραφικῆς Ἑταιρείας μετ' ἀποδείξει λαογραφικὴ ὄλη. Ὁ συντάκτης του καὶ πρεσβὺς τῆς Λογογραφικῆς Ἑταιρείας κ. Ν. Πολίτης, καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου, κρίνει σὲ τεῦχος αὐτὸ καὶ τὰ λαογραφικὰ ἄρθρα ποὺ τυπώθηκαν τὴν περασμένη χρονιά σὲ «Νουμά». Τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Πολίτη θὰν τὸ τυπώσουμε καὶ μετ' ἓν ἄπ. τὰ κατωτέρω φύλλα.

— Μᾶς σταλθηκε ἀπὸ τὴν Πόλιν τὸ καινούριον ἔργον «Νίτσο» τοῦ φίλου Ζ. Φυτίλη. Γιὰ τὸ ἔργον αὐτὸ θὰ γράψουμε κριτικὴν ἀργότερα σὲ «Νουμά».

— Ὁ ποιητὴς Φωκίος Πανᾶς κατέθηκε ἐπὶ τὴν Καλαμάτα ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν κ. Μιστριώτη, καθὼς λέει, νὰ κατακεραυνώσει τοὺς Μαλλιαροὺς. Μὰ ἐκεῖ τὰ βρῆκε μεταστῶντα. Τέτιο κενεῖλιασμα τῶκαμε ὁ «Φρουρὸς» τῆς Καλαμάτας, ποὺ οὔτε σάλα οὔτε ἀνταρτήριον βρῆκε νὰ μιλήσει ὁ δόλιος ἀποσταλμένος.

— Κι ἄπ' αὐτὴ τὴν ἀπερμή, συσταίνουμε στοὺς δικούς μας ὅταν τυπώνουν τὰ βιβλία τους νὰ μὴν ξεχνοῦν καὶ τὸ «Φρουρὸν» τῆς Καλαμάτας, ποὺ δουλεύει τόσο παλινκρίσια γιὰ τὴν ἐθνικὴν μας γλῶσσα.

— Βγῆκε μιὰ καινούρια φημερίδα «Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος», ἔργον, λέει, τοῦ ἐμοῦ πολυτιμοῦ συλλόγου. Διευθυντὴς τῆς εἶναι ὁ ἀποστράτης ἐξωμωματικός τοῦ Ναυτικοῦ καὶ γνωστὸς Ἀθηναῖκος τύπος κ. Γ. Α. Νικολόπουλος καὶ σὲ πρῶτο ποῦτο φύλλο ρήγνεται λυσσαμένα στοὺς Κρητικούς ἀρματοειστές.

«Ἡνωρθώθησαν, λέει, οἱ τριχες τῆς κεφαλῆς μας ἐκ φρίκης καὶ ἀναγνώσαντες ὅτι ἀπὸ ἔτους ἔρχισεν ἐν Χανίοις καλλιεργουμένη ἡ ἰδέα τῆς διαδόσεως τῆς μαλλιαρῆς γλώσσας κτλ.»

— Ψέματα! Ὁ κ. Νικολόπουλος εἶναι φιλικὸς καὶ ἔτσι δὲν ἔχει τριχες ποὺ νὰ μποροῦν ν' ἀνορθωθοῦν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἅγιος Θέρος: Δημοτικὰ Τετρασύδια, Ἀθήναι, Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία ὁ «Φοῖβος», μετ' ἀποδείξει καὶ εἰκονογραφιών, ὅτ' ἡ. Ρούμπου, σελ. 128, σχ. 8ον, δρ. 3, σὶ χρετὶ Ὀλλανδίας δρ. 5.

Τὴν περασμένη βδομάδα βγῆκε ἓνα ἄριστον ἄλθρινον καὶ χρῆσιμο βιβλίον, ποὺ ἀπὸ πολλὸν καιρὸ μᾶς ἔλειπε ἄπ' τὴς βιβλιοθήκης μας μιὰ συλλογὴ ποιητικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ τῶν καλυτέρων δημοτικῶν τραγουδιῶν κακομένη μ' ἐπιμελείαν καὶ γνώσιν, ποὺ νὰν ἔχουν ὅλοι στα χέρια τους καὶ νὰ γνωρίσουν τὴν ἀληθινὴν ἐθνικὴν μας ποίησιν.

Τὴ συλλογὴ αὐτὴ τὴν ἔκρινε ὁ Ἅγιος Θέρος, καὶ καλοτοπωμένη, στολισμένη μετ' ἐκκεντρικῶν ζωγραφιῶν, κατωμένης ἐπὶ τὸν ἄλθρινον καλλιτέχνη κ. Ρούμπου, τὴν ἔδωκε ἡ Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία ὁ «Φοῖβος».

Γιὰ τὸ ἄριστον αὐτὸ βιβλίον θὰ γράψω προποῦμενα ὁ «Νουμάς» καὶ ἄλλο φύλλον.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Χρ. ἔδω. Τὰ καινούρια ψυχὰ ποὺ τυπώνεται τώρα ἓνα μέρος τοῦ «Νουμά» (καὶ ποὺ σιγὰ θὰ τυπώνεται καὶ ἄλλο μέρος ὁ «Νουμάς») εἶναι τα ἔβη τῶν «11 στιγμῶν μετ' ἀποδείξει μεγάλωτερον», καθὼς τὰ λέει οἱ τυπογράφοι. Ὅτ' αὐτὰ δὲν πιάδουν περισσότερο τοπο, καθὼς τὸ φαίνεται. — κ. Π. Μ. Π. σὲ Καστελλόριζον. Θὰ δημοσιευτῇ. Κατωτέρω τώρα καὶ τὴ «Φύλη», κ. Α. Γ. Μαυρ. σὲ Βόλο. Ὁ «Ἀλαφροκωτὸς» τοῦ κ. Σικελινοῦ πουλιέται, πλοῦσι καὶ καλλιτεχνικὰ δεμένον, 15 δρ. σὲ Βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἑστίας».

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

«ΟΙ ΠΕΤΡΟΧΑΡΗΔΕΣ»

ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΕΡΗ ΤΡΙΑ

Πουλιῶνται 1 δρ. σὶα γραφεῖα τοῦ «Νουμά».

φτιάχνει...

ΚΟΣΜΑΣ. Τί ἐννοεῖς;

ΛΟΥΚΙΟΣ. Ἐννοῶ ὅτι ἔσως θὰ σωζόμενοι, ἔν εἶχα λησμονήσει ὡς καὶ τὴν τέχνη. Ἐκάποτε κάποτε, ἐκεῖ σὲ κρεβάτι μου, κυττάζοντας τὰ χέρια μου τὰδυνατισμένα, μοῦ φαινόταν ἀπίστευτο πὺς θὰ μπορούσαν ἀκόμα νὰ δημιουργήσουν μιὰ φαινόταν πὺς εἶχανε χαμένο κάθε τους χάρισμα. Ἐννοῶ τὸν ἐκπύλ μου ὁλότρελα ἀποξενωμένο ἀπὸ ἐκείνον τὸν κόσμο τῶν μορῶν, ὅπου εἶχα ζήσει... προτοῦ πεθάνω. Ἐλεγα μέσα μου: «Ὁ Λούκιος ὁ Σερτάλας, ὁ ἐρμολύφης, πέθανε καὶ πάει.» Καὶ φανταζόμουν νὰ γείνω κηπουρὸς σ' ἓνα μικρὸ κηπάκι.

(Κάθεται, σὰν ἐξημενέος, μισοκλείνοντας τὰ βλέφαρα, μετ' ὀψη κουρασμένη, μ' ἓνα εἰρωνικὸ χαμόγελο ποὺ μόλις φαίνεται.)

— Νὰ κλαδεύω τίς τρανταφυλλίαι, νὰ τίς ποτίζω, νὰ τίς καθαρίζω ἀπὸ τίς κάμπιες, νὰ ὁδηγῶ τὸν κισσὸ στὰ τοιαυτὰ ἀπάνου, σ' ἓνα κηπάκι γερόμενο πρὸς τῆς Ἀρνας τὸ ποταμὸ καὶ νὰ μὴν πικραίνωμαι πιά ποὺ ἄφησα ἐπὶ τὴν ἄλλη τὴν ὄχτη ἓνα περίλαμπρον περιβόλι κατὰφυτο ἀπὸ δάφνες, κυπαρίσσια καὶ μυρτιές, ἀπὸ μάρμαρα καὶ ὄνειρα... Μὲ βλέπεις ἐκεῖ, εὐτυχισμένο, μετ' ὀψη ψαλιδὰ ποὺ λαμ-

ποκαπάζει, ντυμένο μετ' ὀψη παρδαλά.

ΚΟΣΜΑΣ. Δὲ πὲ βλέπω διόλου.

ΛΟΥΚΙΟΣ. Κρίμα, φίλε μου.

ΚΟΣΜΑΣ. Μὰ ποῖος σοὺ ἀπαγορεύει τὸ μεγάλο τὸ περιβόλι; Ξαναπαίσεις ἄπ' τὴ δέντροσειρὰ τῶν κυπαρισσιῶν καὶ βρῖσκες σὲ τέρμα τῆς τὸ δαίμονό σου τὸ ἐφέστιον.

ΛΟΥΚΙΟΣ (ποὺ πετιέται δροθός, σὰν ἀνθρωπος ποὺ χάνει ταχτικά τὸ κρᾶτος τοῦ ἑαυτοῦ του).

— Τὸ ἐφέστιον! Ἄ! μοῦ φαίνεται πὺς τυλίγεις τὰ λόγια τὸνα πᾶνου στᾶλλο, σὰν τὸν ἐπίδεσμο σὲ ξαντό, ἀπὸ τὸ φέβο σου μὴ νοιώσης τὴ ζωὴ νὰ σπαρταρῇ. Ἀκούμπησες ποτὲ σου τὸ δάχτυλο σὲ καμμιὰν ἀρτηρίαν ξεγυμνωμένη, σὲ κενὴν γδαρμένο τένοντα;

ΚΟΣΜΑΣ. Λούκιε, θυμῶνεις καὶ κραφέρνησαι κάθε στιγμὴ. Εἶναι μέσα σου κάτι πικρόχολο καὶ στρυφνὸ, ἓνα εἶδος ἐρεθισμοῦ ποὺ δὲ σ' ἀφήνει νὰ εἶσαι δίκαιος. Δὲν ἐπείλεις ἀκόμα τὴν ἀνάρρωσιν, δὲν εἶσαι γιαντρεμένος ἀκόμα. Ἐνὰ σκόνταμα ἀναπάντεχο ἔρθε νὰ ταρᾷ τὸ ἔργον τὸ γλυκὸ, ποὺ ἡ Φύση σὲ σίνα ἐνεργοῦσε. Οἱ δυνάμεις σου ποὺ ξαναζωντανεύανε ποτιστήκανε μετ' ὀψη. Ἄν ἐπῆνε τόπο ἡ συμβουλή μου, θὰ οὐλεγα νὰ πᾶς γιὰ τὴν

ὡς ἐπὶ τὴν Μπούκα τοῦ Ἀριου, ὅπως τὸ εἶχες σχεδιασμένο. Ἐκεῖ, ἀνάμεσα σὲ λόγγο καὶ σὲ θάλασσα, θὰ ξαναβρῆς λίγη γαλήνη, γιὰ νὰ περῇς τὴ πορεία πρέπει νὰ κολοιθῇς; καὶ θὰ ξαναβρῆς καὶ τὴν καλωσύνη ποὺ θὰ σοὺ δώσῃ φῶς...

ΛΟΥΚΙΟΣ. Τὴν καλωσύνη! Τὴν καλωσύνη! Πιστεύεις λοιπὸν ἐσὺ πὺς τὸ φῶς μέλλει νὰ μοῦρῃ ἀπὸ τὴν καλωσύνη καὶ ὅχι ἀπὸ κείνο τὸ βαθὺ τὸ ἔμφοτο ποὺ στρέφει καὶ σπρώχνει τὸ πνεῦμα τὸ δικό μου πρὸς τὰ ὑπέρψηλα ὄρηματα τῆς ζωῆς; Ἐγὼ εἶμαι γεννημένος γιὰ νὰ κάνω ἀγάματα. Ὅταν μιὰ μορφὴ οὐσιωτικὴ βγαίνει ἀπὸ τὰ χέρια μου μετ' ὀψη σφαγίδα τῆς ὁμορφίαις, τὸ χεῖρος ποὺ μοῦ ἔταξεν ἡ Φύση εἶναι γιὰ μίνα ἐπληρωμένο. Εἶμαι σὲ νόμον μου μέσα, ἔστω καὶ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Καλωσύνης. Δὲν εἶναι τάχα ἀλθρινόν; Τὸ παραδέχεσαι;

ΚΟΣΜΑΣ. Λέγε παρακάτω.

ΛΟΥΚΙΟΣ (χαμηλώνοντας τὴ φωνή του). Ἡ πλάνη τῆς φαντασίας πῆγε καὶ μ' ἔδεσε μ' ἓνα πλάσμα ποὺ δὲν εἴτανε γιὰ μένα. Εἶναι ψυχὴ ἄετιμης ἀξίας, ὅπου μπροστὰ τῆς γονατίζω καὶ δέομαι μετ' ὀψη. Μὰ ἐγὼ δὲ λαζεύω ἐπὶ τὴν πέτρα τίς ψυχές. Δὲν εἴτανε γιὰ μένα προσωριμένη. Ὅταν

